

provést, ale předpokládám, že teď už byste se ráda konečně najedla.“

„V pořádku, Liv, profesora Joleena provedu sám, dojde si na oběd.“

„Provedu, strýčku,“ pokusila jsem se ho rozesmát, ale jen se unaveně posadil na svou židli.

„Těšilo mě,“ zavolal za mnou ještě profesor, ale než mě napadlo odpovědět, že mě taky, zavřela jsem dveře.

Chvilí jsem před nimi ještě stála, ne, neposlouchala jsem, jen jsem přemýšlela, jak se na strýčkovi už začínají ty roky ředitelování podepisovat.

Když jsem odemkla svůj telefon, vykoukla na mě jako tapeta fotka mě a mých přátel v kamenném altánku u jezera. Sama pro sebe jsem se pousmála a otevřela si zprávy, abych napsala Salome, kde jsou.

Odepsala mi během pár vteřin, že je i s ostatními spolužáky v druhém patře knihovny a já se vydala za nimi. Cestou jsem ještě potkala skupinku draků (Eloa dělala, jako by mě ani neviděla, i když ještě před pár minutami mě chtěla upálit za živa) a minula jsem i vlkodlaka. Myslím, že se jmenuje Kazim. Nedávno se líbal v jednom z výklenků s čarodějkou – předpokládám – jménem Lin.

Často takhle chodím a snažím se zapamatovat jména bytostí kolem sebe, kdybych je náhodou někdy v budoucnu potřebovala. Většinou mi ale asistuje Salome nebo její dvojče Lykk. Opravují mě, když se zmýlím. Moro je na tom s pamětí na jména stejně špatně jako já, ale jemu je to, zkrátka, šumák. Ten prostě všem říká „zlato“ nebo v případě kluků „kámó“, jen profesorům se snaží říkat „profesor“, i když i tam mu to občas ujede. Jako když včera usnul na hodině matematiky, a když ho profesorka Grabowski probudila, řekl jí něco

ve smyslu „ještě jednou, zlato, a skončíš v jezeře“. Bohužel skončil Moro – v ředitelně.

Už jsem vcházela do věže knihovny, kde mě u dveří s úsměvem přivítala starší chrlička –s milým úsměvem a fialovými brýlemi.

„Dobrý den, paní Melesová,“ pozdravila jsem Melovu ženu a ona mi zamávala v odpověď. Potom jsem se vydala po schodech nahoru. A přísahám, že všechny ty schody tady mě jednou zabijou. Když jsem došla do druhého patra, sotva jsem popadala dech a dost jsem záviděla chrličům jejich křídla. Ještě chvíli jsem si dala na vydýchání a pak jsem se vydala za svými přáteli.

Druhé patro knihovny vlastně není tak docela knihovna. Je to spíš něco jako společenská místnost, kde můžeme odpočívat, studovat, dělat úkoly, nebo se prostě jen bavit. Došla jsem až na druhý konec obří kruhové místnosti, kde už jsme tak nějak měli své místo, a na staré tmavozelené pohovce jsem zahlédla Mora s Lykkem. Salome seděla na křesle vedle a koukala do telefonu, zatímco se Moro a Lykk hádali zase o nějaké úplné kravině určitě končící sázkou.

„Ahoj všichni,“ pozdravila jsem je a vyčerpaně jsem sebou plácla do křesla naproti Salome.

Moro a Lykk ke mně hned zvedli pohled, ale Salome to chvíli trvalo, nejspíš dokončovala verš v další ze svých básní.

„To tě ty schody zas tak zdrchaly?“ zeptal se posměšně Moro.

Moro je velmi zvláštní bytost, jak už napovídá jeho nepřírodně bleděmodrá kůže sem tam porostlá drobnými šupinami. Tím to ale zdaleka nekončí. Místo vlasů má olivově zelené krátké chaluhy a zpoza uší mu vykukují ploutve. Na krku má čtyři jizvy, z každé strany dvě. Poukazují na to, že měl jako malý žábry. Je docela vysoký, a co je ještě zvláštnější, je, že má ocas podobný dračímu. Ale asi nejzajímavější jsou jeho oči měnící barvu podle teploty jeho těla a jeho tělo mění teplotu podle jeho momentální nálady. Vždycky mě to fascinovalo.